

ger. Men det, der kunne være lidt sjovere med den debat her i dag, var ligesom at prøve at komme et skridt videre og se på, om der er et eller andet, som vi allerede nu kunne lægge os fast på, som der måske er politisk flertal for, noget, der er politisk opbakning til at gøre.

Jeg kunne f.eks., når vi taler om de tekniske ændringer, komme i tanke om, at det i hvert fald af medierne er fremgået, at der i Folketinget er et flertal for, at man laver en forsøgsordning med elektronisk hjemmefængsling, som jo klart vil aflaste de eksisterende fængsler. Bygningsmassen i de enkelte fængsler vil blive aflastet, hvis man laver en forsøgsordning med elektronisk hjemmefængsling, og det skulle der jo være flertal for.

Men se, de ting, som allerede er sat i værk, er jo langtfra nok. Det er ikke nok, at man går ind og laver nogle bygningsmæssige og tekniske ændringer og tilfører Kriminalforsorgen lidt flere penge.

Spørgsmålet er nemlig, om der ikke også skal et holdningsskifte til? Skal der ikke ske en eller anden form for ændring i den politik, som man fører i de danske fængsler? Holdninger til disciplin. Holdninger om konsekvens, hvis man ikke overholder de spilleregler, der er. En holdning til det ansvar, som også de indsatte er nødt til at have både over for sig selv og over for medindsatte. Man kunne også kalde det for institutionsånden eller måske endda fængselsånden. Den synes jeg lader meget tilbage.

Jeg kunne godt tænke mig, hvis forespørgselsdebatten her i dag kunne komme ind på miljøet i fængslerne, at vi også taler lidt om det. Er den ånd, der er i fængslerne, som den skal være? Hvis den ikke er det, hvem har så ansvaret for det? Er det Folketinget? Er det ministeren? Eller er det ledelsen i Kriminalforsorgen? Hvem er det, der sidder og indgyder den negative ånd, som der i øjeblikket er i de danske fængsler?

Vi ser jo igen og igen, at selv meget farligt kriminelle kan stikke af fra fængslerne, og vi ser, at der gøres for lidt for at afværne narkomanerne.

Jeg står egentlig lidt uforstående over for, at personer, når de er i politiets varetægt, mens de er varetægtsfængslede og skal køres til fristforlængelse eller retsmøder og lign., bliver transporteret under meget store sikkerhedsforanstaltninger ilagt håndjern – de farligste af dem oven i købet også i fodlænker – for at man kan være sikker på, at de pågældende ikke stikker

af eller gør skade på sig selv eller andre. Og allerede dagen efter at de pågældende er kommet i fængsel, og efter at der er afsagt dom og de sidder og skal afsone, så kan de få udgang for at komme til tandlæge eller lign., hvor sikkerhedsforanstaltningerne fuldstændig mangler.

Og det er jo dér, vi ser, at der så desværre er nogle, som når at stikke af. Vi ser, at der desværre er endda meget farlige fanger, som når at stikke af – til stor fare for øvrige borgere her i samfundet. Det, vi må kunne kræve, er, at de fængsler, vi har, er sikre.

Når vi har bestemt, når samfundet har bestemt, at man for en eller anden kriminel handling skal sidde i fængsel, så sidder man rent faktisk også i fængsel og bliver siddende, indtil selv samme myndighed siger, at nu behøver vedkommende ikke sidde der mere. Det er ikke op til den enkelte indsatte selv at bestemme, hvornår vedkommende kan gå.

Vi kunne godt forestille os, at man gjorde langt mere ud af at få nogle særlige afdelinger til de stærke, negative fanger i fængslerne. Vi kunne godt tænke os, at der var en helt anden form for disciplin i fængslerne, hvor det bliver gjort klart for de indsatte, at de har overtrådt samfundets spilleregler. De har nu fået en straf og skal sidde i fængsel, og så er det altså ikke ensbetydende med, at de kan gøre, som det passer dem. Så er det personalet i fængslerne, der bestemmer, og ikke de indsatte.

Vi kunne godt tænke os, at der i højere grad var konsekvens, når indsatte overtræder spillereglerne. Hvis man overtræder de betingelser, der bliver sat, når man er på udgang eller orlov, må der være en klar konsekvens. Hvis systemet ikke udviser den konsekvens, hvis systemet ikke viser, at handling også har en konsekvens, er vi tilbage ved udgangspunktet, nemlig det, der førte til, at de kriminelle blev kriminelle, dvs. mangel på respekt for sig selv og for andre. Der er jo ikke noget at sige til, at indsatte i danske fængsler i dag har mangel på respekt for det system, de sidder under.

Det handler altså om, at der skal være mere konsekvens. Der skal være respekt og ansvar, og ikke mindst er det utrolig vigtigt, at vi får sikret, at der er arbejde til alle, der sidder i de danske fængsler, således at de føler, at de har noget at stå op til hver dag.

På den baggrund skal jeg på vegne af Fremskridtspartiet fremsætte følgende: